

Arrest

nr. 133 410 van 18 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 20 april 2006 het Rijk binnen en diende op 14 mei 2013 een tweede asielaanvraag in. Op 27 mei 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Keniaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 23 december 1983 te Kasarani, Nairobi. U bent van Kikuyu-afkomst. U werd in 2006 door uw ouders uitgehuwelijkt aan Peter Maina Mboro, die deel uitmaakte van de Mungiki sekte en die eiste dat u zou worden besneden. U besloot om zich niet te laten besnijden en u vluchtte weg. U hebt Kenia verlaten en op 20 april 2006 voor de eerste maal asiel gevraagd in België. Op 23 juni 2006 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende

beslissing van weigering van verblijf op basis van het feit dat u niet aannemelijk kon maken dat het verlaten van uw land van herkomst in uw geval de enige mogelijke optie was en dat u niet op afdoende wijze heeft aangetoond dat u geen aanspraak kon maken op de bescherming of hulp van de autoriteiten van uw land van herkomst. U tekende beroep aan bij de Raad van State (RVS), maar uw beroep tot schorsing en tot nietigverklaring werd op 28 maart 2007 verworpen.

U hebt op 14 mei 2013 een tweede maal asiel gevraagd. U verklaart niet te zijn teruggekeerd naar Kenia. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een uittreksel van een politieverslag dd.16.4.2013 te Kasarani op naam van Nancy Wanjiru Gitai; een medisch verslag van de politie d.d.11.4.2013 op naam van Joyce Mumbi die verwondingen heeft aan het hoofd veroorzaakt door Peter Maina; een nationaliteitsverklaring d.d. 9.1.2012 van de Keniaanse ambassade te Brussel gezien voor de legalisatie van de handtekening door Buitenlandse Zaken d.d. 9.1.2012; een geboortecertificaat (n°623157 afgegeven te Kasarani, Nairobi d.d. 28.6.1983 op naam van Sheila Wambui Kiarie). U verklaart nog steeds Peter Maina Mboro te vrezen, die uw moeder en uw zus lastigviel en die bevriend is met de politie in Kasarani. U vreest dat uw dochter bij terugkeer naar Kenia zal gestigmatiseerd worden als kind van alleenstaande moeder.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten op 27 juni 2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op basis van het feit dat u niet aannemelijk kon maken dat het verlaten van uw land van herkomst in uw geval de enige mogelijke optie was en u niet op afdoende wijze heeft aangetoond dat u geen aanspraak kon maken op de bescherming of hulp van de autoriteiten van uw land van herkomst en u er niet in slaagde voor het Commissariaat-generaal aannemelijk te maken dat u in Mombassa of elders in Kenia enige vervolging zou vrezen. Uw beroep tot schorsing en tot nietigverklaring werd op 28 maart 2007 verworpen door de RVS. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U houdt tijdens uw tweede asielaanvraag immers vast aan de motieven die u tijdens uw eerste asielaanvraag uiteen zette. U stelt nog steeds vervolging te vrezen door Peter Maina Mboro, met wie u gedwongen zou zijn te huwen (CGVS d.d. 23/1/2014, p. 3). Met betrekking tot de door u neergelegde documenten tijdens uw huidige, tweede asielaanvraag dient het volgende te worden opgemerkt. Zo kan met betrekking tot het uittreksel van een politieverslag dd.16.4.2013 te Kasarani op naam van Nancy Wanjiru Gitai en het medisch verslag van de politie d.d.11.4.2013 op naam van Joyce Mumbi die verwondingen heeft aan het hoofd veroorzaakt door Peter Maina gewezen worden op de informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier) waaruit blijkt dat in Kenia corruptie wijd verspreid is, waardoor er geen garantie is dat documenten - zelfs indien authentiek - correcte informatie bevatten. Met betrekking tot uw nationaliteitsverklaring, uw geboortecertificaat en het uittreksel van de geboorteakte van uw dochter, kan worden opgemerkt dat deze de identiteitsgegevens van u en uw dochter betreffen, waaraan hier niet wordt getwijfeld.

Verder dient te worden opgemerkt dat u verklaart sinds 2006 geen contact te hebben gehad met uw familie, tot u in september 2012 contact maakte omdat u een document van aangifte van verlies van uw identiteitskaart nodig had (CGVS d.d. 23/1/2014, p. 3). Hierbij kan opgemerkt worden dat u sinds uw aankomst in België klaarblijkelijk bijzonder weinig interesse hebt getoond in eventuele ontwikkelingen die verband hielden met uw problemen in Kenia. Met betrekking tot het politierapport d.d. 16 april 2013 kan worden opgemerkt dat dit werd opgesteld op basis van de verklaringen van uw moeder, welke gesolliciteerd kunnen zijn en waarbij bovendien kan worden opgemerkt dat zij klaarblijkelijk wel degelijk werden genoteerd door het Central Police Station, hoewel u verklaarde dat Peter vrienden had bij de politie en u daarom door hen niet geholpen zou worden (CGVS d.d. 23/1/2014, p. 4). Hierbij dient te worden gesteld dat de verklaringen van uw moeder werden genoteerd en uit uw verklaringen blijkt dat Peter Maina Mboro werd opgeroepen door het Central Police Station, maar hij niet opgedaagd is (zie gehoor CGVS, p.5). Uit uw verklaringen komen er geen elementen naar voren dat de Keniaanse autoriteiten u geen bescherming willen of kunnen bieden.

Bovendien verklaarde u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS dat u in verband met uw problemen niet in een ander politiekantoor dan dat van Kasarani terecht kon, omdat men steeds naar het kantoor van

de plek waar het incident plaatsvond moet gaan (CGVS d.d. 19/06/2006, p. 9), terwijl uw moeder nu wel degelijk aangifte deed van problemen in Kasarani bij het Central Police Station in Nairobi (zie documenten in administratief dossier: politierapport d.d. 16 april 2013 en CGVS d.d. 23/1/2014, p. 4). Ook uw zus verklaarde bij het Centrale Politie Station dat zij werd aangevallen door Peter Maina, welke verklaringen echter eveneens gesolliciteerd kunnen zijn. Gevraagd of er een zaak bij de rechtbank werd aangespannen, stelt u dat de advocaat uw moeder aanraadde de zaak te laten rusten (CGVS d.d. 23/1/2014, p. 5). Gevraagd of u verder nog nieuws kreeg, stelt u dat u besloot uw familie verder niet meer te contacteren (CGVS d.d. 23/1/2014, p. 5), waarbij opnieuw een gebrek aan interesse in de ontwikkelingen in verband met uw problemen in uw thuisland kan worden vastgesteld, hoewel van een asielzoeker verwacht kan worden dat hij zich, op welke manier dan ook, op de hoogte houdt van de stand van zaken met betrekking tot zijn voorgehouden problemen. Het feit dat u nalaat dit te doen tast de ernst van uw beweerde problemen verder aan.

Tenslotte met betrekking tot uw verklaring dat uw kind als kind van een alleenstaande moeder gediscrimineerd zal worden dient te worden opgemerkt dat dit enkel gebaseerd is op uw vermoedens en veronderstellingen, waarvoor u verder geen concrete elementen aanbrengt.

Gelet op het bovenstaande kan in uw hoofdte geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster beroept zich op de schending van “de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (‘Vluchtelingenconventie’), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden

land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.6. De Raad is niet bevoegd zich in onderhavig beroep uit te spreken over de beslissingen genomen in het kader van de eerste asielaanvraag. Deze dienden aangevochten te worden met de in de Belgische wetgeving bepaalde rechtsmiddelen. Dit belet echter geenszins dat de asielinstanties alle elementen van het administratief dossier mee in aanmerking nemen bij de beoordeling van de nieuwe asielaanvraag. Immers dienen de asielinstanties, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens na te gaan die zij nodig hebben om een beslissing te kunnen nemen. Overigens verbiedt geen enkele wetsbepaling dat in het kader van opeenvolgende asielverzoeken uitgegaan wordt van de gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren. De Raad steunt zich aldus op alle elementen uit het administratief dossier en op het verzoekschrift.

2.7. Verzoekster blijft bij haar eerste asielrelaas en legt bijkomende documenten neer. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad, zonder dat hij de stukken van valsheid moet betichten. De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Verzoekster gaat er dan ook ten onrechte van uit dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De Raad kan immers de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. De bewijskracht behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten.

2.7.1. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde objectieve informatie blijkt dat corruptie in Kenia wijd verspreid is zodat de commissaris-generaal er terecht heeft op gewezen dat *“er geen garantie is dat documenten - zelfs indien authentiek - correcte informatie bevatten”*. Indien het feit dat documenten worden voorgelegd uit een land met vele (ver)vals(t)e documenten in omloop, niet automatisch inhoudt dat de voorgelegde documenten vals zijn, dan dienen individuele neergelegde documenten met gepaste voorzichtigheid te worden beoordeeld, minstens dienen de oorsprong en de waarachtigheid van de stukken nauwkeurig te worden toegelicht.

2.7.2. In deze werd vastgesteld dat de herkomst van deze stukken (Central Police Station in Nairobi) tegenstrijdig is aan verzoeksters verklaringen waar zij volhield enkel te kunnen *“naar het bureau gaan van waar het incident gebeurde”* (gehoor 19 juni 2006, p. 9). Aldus kan blijken dat verzoekster tijdens haar vorige asielaanvraag ontkende dat ze de thans neergelegde documenten kon verkrijgen en geeft ze geen nuttige informatie waarom dit zou veranderd zijn. Eveneens kan worden vastgesteld dat deze stukken niet verder komen dan medische vaststellingen en eenzijdige verklaringen van verzoeksters moeder en zus. Immers de *Abstract form Police Records* dd. 16 april 2013 verwijst naar een eenzijdig neergelegde klacht. Echter het bewijs van de registratie van een klacht, leidt nog niet tot het bewijs van de inhoud ervan. Bovendien vermeldt dit document dat *“note that this document is valid for 3 months from the date issue”* terwijl niet kan worden ingezien waarom een uittreksel van het indienen van een

strafrechtelijke klacht een beperkte geldigheid zou hebben. Ook dit tast de bewijswaarde van het stuk aan.

Uit het *Medical Examination Report* blijkt dat verzoeksters zus P.M. als dader noemt, wat opnieuw een loutere eenzijdige verklaring is. Bovendien verklaarde verzoekster *“op 10/4/2013 werd mijn zus J. M. door P. op het hoofd geslagen”* (verklaring 15) terwijl uit het medisch attest blijkt dat er sprake is van een *“injury to the head caused by a hit on the lower back caused by a log of wood”*, zijnde een hoofdletsel dat veroorzaakt is door een slag op de lagere rug. Indien een getuigenis op haar merites beoordeeld moet worden, dan kan slechts vastgesteld worden dat *in casu de* verklaring van verzoeksters zus tegenstrijdig is aan verzoeksters verklaringen wat de bewijswaarde ondermijnt.

2.8. Ten slotte kan uit deze stukken – voor zover überhaupt al waarachtig – wel degelijk blijken dat verzoekster en tevens verzoeksters familie een beroep konden en kunnen doen op de Keniaanse autoriteiten. Verzoeker weerlegt geenszins de vaststelling dat zij onvoldoende beroep heeft gedaan op de Keniaanse autoriteiten, noch maakt zij aannemelijk geen beroep te kunnen doen op de Keniaanse politie bij terugkeer. Indien verzoeksters familie geen verdere stappen wenste te zetten, dan kan evenmin blijken dat zij voldoende beroep hebben gedaan op de Keniaanse autoriteiten.

Verzoekster stelt dat ze *“het contact met haar familie verbroken [had], omdat deze net aan de basis van haar problemen liggen. Verzoekster werd immers gedwongen uitgehuwelijkt door haar ouders. Verzoekster heeft hierover tijdens haar twee asielgehoren steeds duidelijk gecommuniceerd, waardoor verwerende partij op de hoogte was van de verstoorde relatie met haar familie. Daarnaast is er nog een bijkomende reden waarom verzoekster geen contact had met haar thuisfront: ze is in België immers bevallen van een buitenechtelijk kind, en wilde dit verborgen houden voor haar familie. Haar traditionele familie zou dit buitenechtelijk kind immers afkeuren”*. Er kan echter wel degelijk verwacht worden dat een asielzoeker zich op de hoogte stelt van desgevallende evoluties met betrekking tot zijn asielfeiten, temeer verzoekster vanuit België zonder vrees voor fysieke bedreigingen informatie kon inwinnen. Dat verzoekster nadien, na het overmaken van de documenten, geen contact meer opnam, houdt ontegensprekelijk een ernstig gebrek aan interesse in, temeer verzoekster kort voordien wel opnieuw contact had opgenomen. Verzoekster gaat er ten slotte aan voorbij dat haar voorgestelde problemen loutere beweringen blijven en van persoonlijke aard zijn. Verzoekster werd niet vervolgd door haar autoriteiten en ze toont evenmin aan dat ze desgevallend niet op bescherming kan rekenen van deze overheden of indien nodig zich kan hervestigen in Kenia. Verzoekster kan niet overtuigen dat ze enige nood aan internationale bescherming behoeft.

2.9. Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven, alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen, zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag, de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen, en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Verzoekster voldoet hier geenszins aan.

2.9.1. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren en tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de beginselen van en de bewijsvoering in het vluchtelingenrecht, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.11. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.12. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht en zij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.13. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK